

[Langkilde.]

op også på andre områder. For det er jo, som om det bliver vanskeligere og vanskeligere at få retssagerne igennem i en rimelig tid.

For nylig offentliggjordes der i et juridisk tidsskrift en afhandling, hvor man havde foretaget en undersøgelse af den tid, det tog at gennemføre retssagerne ved vestre landsret før retsreformen af 1919, og hvor lang tid det tager i dag, og man kom altså til det resultat, at det faktisk tager længere tid i dag. Vi fik i 1919 under stor glæde mundtlighed og umiddelbarhed i retsplejen, men det synes, som om vi med i købet fik også langsomhed, og det er klart, at det er så meget mere påfaldende, som vel alle funktioner i samfundet i dag foregår meget hurtigt og har krav på at foregå hurtigt.

For nogle år siden var der en departementschef, der sagde om arbejdet i administrationen, at man måtte efterhånden foretrække en forkert afgørelse i dag fremfor en rigtig i morgen. Det vil næppe lade sig indpasse i retsvæsenet, det vil jeg i alt fald ikke anbefale, men det siger for så vidt noget væsentligt, nemlig at tempoet i dag må ligestilles med de meget vigtige hensyn, som må tages, og derfor synes jeg nu nok, det alligevel er vigtigt at få det fremhævet.

Jeg vil gerne sige, at man kunne jo gå videre på dette område, og jeg vil gerne spørge, hvordan justitsministeren ser på som hovedregel simpelt hen at gå over til at gøre by- og herredsretterne til første instans, om det ikke ville give mulighed for en hurtigere gennemgang af sagerne. I den afhandling, som jeg nys nævnte vedrørende tiden, det tager at gennemføre sagerne, fremhæves den store forskel, der er på berømmelserne, hvad man, hvis man i øvrigt har kontakt med det praktiske liv, jo også ved, en forskel, som ikke umiddelbart kan forstås alene ved en vurdering af sagerne. Det er muligvis et domstolsspørgsmål, som justitsministeren ikke kan gribe ind i, men jeg vil da gerne henlede ministerens opmærksomhed på det med henblik på

at gøre retterne opmærksom på, at der er noget dér, som ikke umiddelbart kan forstås. Hvis der er behov for en rationaliseringsundersøgelse, var det jo ønskeligt, om en sådan fandt sted.

Vi er klar over, at der selvfølgelig kan blive nogle problemer med underretterne med hensyn til udvidelse af antallet af dommere, f. eks. i Københavns byret og muligvis ved deling af visse provinskredse. Det kommer vi muligvis ikke uden om, men man må vel nok iagttage en vis forsigtighed dér. Der er vel endnu rationaliseringsmuligheder også for retterne ude omkring, således at det, der vindes dér, kan anvendes til de måske noget flere sager, som kommer for underretterne i den kommende tid.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagets fremme.

Jens Frandsen: Da mit partis ordfører, hr. Per Federspiel, er forhindret i at kunne være til stede, skal jeg på venstres vegne kun sige, at vi kan tiltræde lovforslaget og vil give det en velvillig behandling.

Nordqvist: Da vor ordfører er forhindret, skal jeg af de i lovforslagets bemærkninger anførte grunde kort anbefale dette.

Morten Lange: Jeg ved ikke rigtig, om vor ordfører er forhindret, eller om det ved den endelige afgørelse bliver mig, der skal være, om jeg så må sige, egentlig ordfører, men lad nu det henstå; det synes jo under alle omstændigheder at være reservisternes dag.

Et par enkelte bemærkninger til lovforslaget, som jo i sin kontekst bare er en slags pristalsregulering af retfærdighedens første trin, og det er jo egentlig nok en lidt mærkelig situation. Der findes jo rundt omkring ved talrige retter i denne verden meget store sager, som afgøres ud fra et symbolsk erstatningskrav på 1 krone, i og for sig en meget smuk skik. Det er, som om denne pristalsregulering giver folk en vis, skal vi sige indbygget trang til at skrue deres